

„Promiňte, slečno, ale takhle blízko se k obrazům nenaklánějte. O krok ustupte, prosím.“

Srdce mi vyskočí až do krku, trhnu sebou a chystám se k omluvě, najednou však ten hlas a jeho božský přízvuk poznám.

„Louisi?“ otočím se k němu.

„*Salut*,“ odpoví se širokým úsměvem.

Louis se nakloní, věnuje mi *la bise* a na jeden šílený okamžik mi připadne, jako by mě chtěl políbit. Myslím *doopravdy* políbit. Přěji si to víc, než bych si kdy byla ochotná přiznat. Vykulím oči a po tváři se mi rozlije úsměv, načež si uvědomím, že mě jen vítá, jako vítá kohokoliv jiného. Když se naše tváře dotknou, cítím se nepatřičně a odtáhnu se.

„Sleduješ mě?“ zeptám se v žertu, ale při tom se mi zamotá jazyk.

Louis zavrtí hlavou. „Támhle je můj nejlepší kamarád,“ ukáže bradou na Maxe, asistenta učitele. „Od začátku kurzu pracuje bez přestání, a tak jsem mu přišel pomoci.“

„Ach tak!“ řeknu možná až příliš nadšeně. „Tak na toho jsi posledně čekal před školou?“

„No, hm...“ Louis se podívá na Maxe a Émile. Ta se na nás zamračí. „Nevěděl jsem, že přijde i se svou holkou,“ odvětví Louis a odtáhne se. „Možná bych je měl nechat o samotě.“

Chápu, jak to myslí. „Takže se někdy potkáme?“ snažím se znít povzneseně.

Louis se zastaví a řekne: „Mám pocit, že bych měl zůstat poblíž pro případ, že se dostaneš do problémů.“

„Do jakých problémů?“

„To nevím... vypadalo to, že se ten obraz chystáš ukrást.“

„Máš pravdu. Jestli mě zatknou a uvrhnou do vězení za přehnanou zálibu v umění, budu potřebovat tvou pomoc.“

„*Exactement*,“ praví Louis vážně. „Půjdeme tedy?“

Ohlédnu se a všimnu si, že naši průvodci postoupili do další místnosti. Na začátku nám řekli, že si tu můžeme dělat, co chceme, a odejít, kdy budeme chtít, a tak jim budu věřit. S Louisem meto-  
dicky přistupujeme k jednotlivým obrazům a sochám a u všech se zastavujeme a čteme popisek.

„Ty máš tohoto chlápka opravdu ráda, co?“ poznamená Louis téměř na konci. „Ale to asi musíš.“

„Jak to myslíš?“ zamračím se. O své rodině jsem mu nic neřekla. Vlastně jsem o ní neřekla nikomu.

Louis pokrčí rameny. „Jsi přece tanečnice. A Degas tanečnice maloval.“

„Jak to, že umíš tak dobře anglicky?“ zeptám se nejen proto, abych změnila téma, ale protože mi to vrtá hlavou už od našeho seznámení. Louis mluví anglicky tak plynně, až téměř zapomínám, že jsem ve Francii.

Promne si krk, jako by ho moje lichotka uvedla do rozpaků. „Máma je napůl Francouzka, napůl Angličanka a kvůli práci často cestuje. A táta...“ Odmlčí se.

„Jo, tvého tátu rozhodně znám.“

„Ano. A když jsem byl malý, rádi se mnou mluvili anglicky. Dokonce jsem ve Švýcarsku chodil do mezinárodní školy, ale střední jsem chtěl vystudovat doma. V Paříži můžu taky mluvit anglicky. Totiž, anglicky můžu mluvit kdekoliv, ale Paříž je prostě jediné místo, kde chci být.“

„Asi chápu proč.“ Vyhlednu z okna na Seinu a spatřím Sacré-Cœur, slavnou baziliku tyčící se v dáli nad městem. Zdá se, jako by se vznášela na horizontu, ať se podíváte odkudkoliv, podobně jako když řídíte a měsíc jede pořád s vámi. Nemůžu se dočkat, až si ji prohlédnu zblízka. S Louisem. Nebo ne. To je jedno.

Procházíme se a najednou si bůhví proč všimnu, že jdeme stejným krokem.